

Oyðilegg ikki samgongustevið, harra lögmaður

Oddagrein

LØGMANSRØÐAN er nú til viðgerðar, og síðani hon varð hildin ólavskudag – hetta var tann fyrsta hjá Edmundi Joensen sum lögmaður – hava bæði tingmenn og vit onnur havt stundir at hugsa um tað, ið borið varð fram av tingsins røðarapalli eftir tað fyrsta lítla árið við núverandi landsstýrissamgongu.

KORTINI er tað altíð so, at okkurt verður sjónskari av tí, ið sagt verður, enn annað. So var eisini hesaferð. Hóast lögmaður og sambandsflokkurin sita í samgongu við flokkum, ið hava verið við til at manna fleiri av landsstýrissamgongunum undanfarnu árin, helt hann seg ikki aftur at koma við einum lítlum sparki: «Vit eiga at hava í huga, at danir vóru til reiðar at leggja einar fyra milliardir út fyri okkara mistøk – umframt tær triggjar milliardirnar, sum danir eftir míni bestu sannføring sjálvir eiga at gjalda meginpartin av. Eisini má ein seta spurningin, um danir ikki longu eru slopnir undan hesi ábyrgd, tí undanfarn landsstýri og samgongur hava samráðst og skrivað undir skeivar avtalur.»

IKKI sømir tað seg lögmanni at taka so stóran til, tá hann sjálvur hevur skrivað undir avtalu, ið byggir á undanfarnu avtalur. Eru tær undanfarnu gjørdar undir skeivum fyrirteytum, er hetta ikki gott grundarlag at hava lagt undir ta seinastu.

MEN tað, sum fyrst og fremst fær okkum øll at hugsa og undrast, er at lögmaður á hendan hátt leggur eftir teimum, hann nú skal royna at samstarva við í sitandi samgongu. Og – sum eisini formaður javnaðarfloksins spyr – hevði verið áhugavert at fingið at vita, hvønn Edmund Joensen úttalar seg vegna í løgmannsrøðu síni: Er tað vegna samgonguna, vegna sambandsflokkinn ella vegna seg sjálvan sum privatpersón? Sama ger, hvat svarið verður, so er greitt, at lögmaður má vanda sær meira um orðini, tí hann er hóast alt ikki bert formaður sambandsfloksins, men nú eisini oddamaður í landsstýrissamgonguni – við ábyrgd yvir fyri øðrum enn bara sínum egnu partamonnum.

SAMGONGUSTEVIÐ má vera gott, um nakað gott annars skal spyrjast burtur úr samgongusamstarvinum. Spell, um lögmaður við røðu síni á ólavsku skal vera tann, ið fremstur er at oyðileggja stevið.

Sosialurin

Lesarabrøv

Supplement til úttalu frá bispi um skrudgonguna

Ólavskuskrudgongan úr Tinghúsinum oman í Dómkirkjuna er ikki bara vorðin óháttfjarlig, men hon hevur onga meining longu.

Tað er púra burturvið at flyta biskupin og prestarnar í aftasta enda í skrudgonguni á veg í kirkju har hesir annars eru hægsti myndugleiki, og hava teirra yrki. Tær viðmerkingar, sum biskupur kom við til blø-

ini hesum viðvíkjandi, hava einki at gera við tráan eftir fremsta plássi.

Heilt natúrligt er, at biskupur – kirkjunnar hægsti myndugleiki – gongur fremstur í aðrari røðini og at prestarnir fylgja aftan á honum. Síðani koma onnur embætisfólk.

Hin røðin í processiónini verður so umboðað av landsstýri og løgtingslimum. Í

grundini átti tað kirkjuliga at gingið á odda í einari røð, sum umboð fyrri tann allar hægsta myndugleikan, Guð, og víðandi veg til Hús Hansara. Meiningin við gudstænastuni áðrenn tingsetuna, so kunnu vit vita meira ella minni um tað søguliga, má vera tann, at tingið ger lógir, sum virkar samsvandi Guðs lóg.

Aftan á hesa røð skuldi síð-

ani komið tvey røð við løgtings- og landsstýrismonnum og øðrum embætisfólku.

Um ikki verður rættað upp á hetta stóra mistak til næstu ólavsku, eiga prestarnir heilt at halda seg burtur frá skrudgonguni.

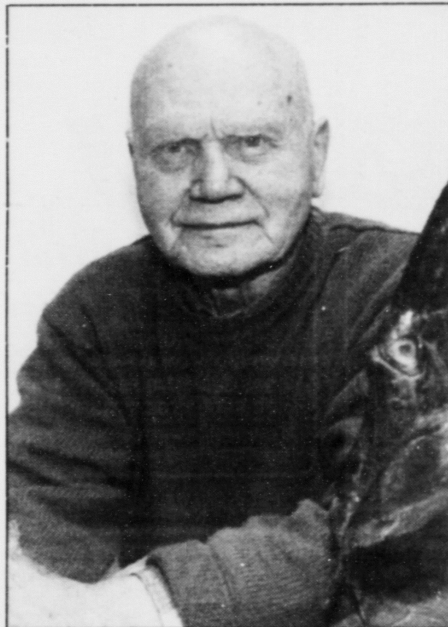
J.

Hugleiðingar eftir ólavsku

Hoyrði so hessini ein stubba av einari útvarpsrøðu ólavskuaftan. Útvarpsmaðurin spurdi býráðsformannin í Klaksvík og býráðsformannin í Havn um hvør átti ólavskuna. Manget kunnu útvarpsmenn finna upp á at spyrja um. Nú verður ólavsku ikki bert hildin í Havn. Minnst meg rætt, er hon eisini í Norra, helst á stóðum har annar liðurin í staðarnavnum er Tór. Tó verður har minni gjørt burtur úr, enn her.

Hesar fornu háttir – jólahald, hásummarveitslur o.o. – lógu óvirkiliga fastar, knýttar at ársins gongd. Ein teirra var ólavsku.

Á hesum stóðum við Tórnavninum, meina menn, hevur tað verið, vígd Tórsgudi. Summararbeiði var av og nú, áðrenn ferð var undir heystarbeiðið hava forfedrar okkara hildið hóskiligt at steðga á at halda ting, veita Tórsgudi veitslu ella blóta, taka sær av lottum einar tveir dagar. Eg siggi ólavsku sum eina av hesum føstu aldargomlu hátíðunum – árið er komið í

hæddina.

Hvussu skuldu kirkjupolitikkarar loysa hendan spurning? Um Hvítakrist vita vit einki við vissu, úttan at hann var krossfestur sum uppreistrarmáður um ár 30 um ta tíðina, jødar hildu páskeer, so kirkjumennt høvdu friar hendur og kundu leggja nýggjar kirkjuhátíðir har teimum lystu og tá snildsliga har tær gomlu, sum ikki kundu flyttast, vóru framanundan.

Eitt sindur av kjaki hevur verið um navnið á hesum ítróttarvelli, sum er skýrdur áðrenn hann er gitin. Rætt er tað, at »Tórsmønni« eru við at vera nóg so vanlig. Dalurin eitur Gunddølur – Gudmundardalur. Hvør hesin Gudmundur var, vita vit ikki, men eitt hugnaligt »Havnarnavn« eins og Stofalág ella Ábbatráð.

Hvussu, hava vit ikki eitt stadion framanundan? Menn ræðast ikki stórar ætlanir, sýnt ikki at hava brennt seg av projektum sum eitt nú brenni-støðum.

Janus Kamban

Avdúkingar, sannleikin og lygnin

Skammloysið hjá fyrrverandi ørindasveinum kommunismunnar tykist ongan enda at hava. Smoygdir hava teir hóast alt verið seinastu árin, síðani kommunistiska eksperimentið varð avdúkað sum ein vánalig keipmynd av teim sosialliberalu fleirflokka samfeløgum.

Flestoll í okkara parti av heiminum, liberal-, konservativ- og javnaðarsinnað, sóu tað neyðuga í, tá nazismunnar svartí dükur varð býttur um við ein reyðan, at stovna NATO-samgonguna. Vit kunnu í dag vera erpin um tann stóra leiklut, ið eftir øllum at døma fall okkara fólk í lut. Saman við

bróðurfólku okkara stóðu vit saman um kravið um eitt opið og demokratiskt samfélag.

Tað gav at bita, tá »friðar« fólkjð saman við statsstýrdu sovjetiskum ræsluni leikaði mest í um møgulig bumbumál. Ongantið var undirtøkan fyri NATO størri enn í hesum tíðarbil, tí vit lótu okkum ikki dára av kommunistiskum »friðar«-lyftum. Svjar fingi eitt týðiligt dømi um virðið av slíkum lyftum!

Í dag vita vit, at NATO stóð sína roynd. NATO er framvegis ein veruleiki og fyrrverandi WAPA-lond standa í biðrøð fyri at gerast partur av hesi frælsis- og friðarverju. Nýfast

okkum fleiri prógv um, at hetta er veruleikin!

Í fjölmiðlunum berast í hesum døgum so mangar avdúkingar, sum ikki kennast okkum ikki-kommunistum sum avdúkingar, men heldur sum staðfestingar. Fjölmiðlarnir siga okkum frá einum fyrrverandi risaveldi, ið hóast ótrouligar »friðar«-herferðir hevði ætlanir, ið tibatir ikki gjørdust veruleiki.

Føroyski IKKI-kommunistiski vongsurin hevur við hesum avdúkingum vunnið vissan sigur. Vit høvdu rætt. Mótstøðufólk okkara høvdu órætt. Nú er avdúkað á hægsta stigi, at teir umboðaðu lygnina og

runnu ørindi fyri eitt krígssørt stórveldi, ið týndi milliónir av fólku, eitt nú í Afghanistan, samstundis sum teir lögdu vertin á vandan, føroyska fólkjð og onnur fólk sveimaði í, fyri at steðga hesum bølmennt.

Á sigursdegi okkara eiga vit ikki at »sta ta fæ seinasta orðið. Hendan roynd hjá politisku dinosaurum aftur at gera vart við seg er framanundan deyðadømd og minnir um japansku hermenninar, ið hildu áfram at stríðast í frumskógini eftir seinna veraldarbardaga.

M. D. D.